

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. Kateřiny Bednařikové v právní věci žalobce **Z.B.**, bytem X, zast. Moore Stephens s.r.o., sídlem Praha 5, Nádražní 344/23, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 31. 1. 2017, č.j. 4043/17/5200-10424-708965, **t a k t o** :

Žaloba se z a m í t á .

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 3. 4. 2017 krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31.7 2017 č.j. 4043/17/5200-10424-708965, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob Finančního úřadu pro Jihočeský kraj o doměření daně za zdaňovací období 2012 a toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

V žalobě se uvádí, že žalobce podnikal ve sdružení BETO-S s R.T., přičemž podíl na příjmech a výdajích žalobce v tomto sdružení činil 33 %. Sdružení bylo zhotovitelem díla stavební úpravy, nadstavba a přístavba objektu č.p. 176/2 pro občanské sdružení VESPOLEK. Společnost Technologická a stavební chuť Jindřichův Hradec byla subdodavatelem sdružení, v němž působil žalobce. Na stavbě se dále podílelo SDRUŽENÍ KOPI.

Porušení práva žalobce na spravedlivý proces je spatřováno v nesprávném doručování, kdy zůstalo nepovšimnuto, že žalobce je zastoupen.

Správce daně neunesl důkazní břemeno ve vztahu k prokázání svých pochybností tím, že odkázal na obecně pojatý předmět faktury, respektive chybějící zakázkové listy. Žalobce k prokázání splnění podmínek pro daňovou uznatelnost daného výdaje neměl důkazní břemeno, protože prvotní povinnost prokázat své tvrzení splnil předložením vyžádaných písemností. Zpět na žalobce se daňové břemeno nedostalo. Další výzvy se žalobci nedostalo a byl seznámen s kontrolním zjištěním. Správce daně neunesl důkazní břemeno k prokázání svých pochybností. Proto bylo namístě v odvolacím řízení prvostupňové rozhodnutí zrušit.

Předložené důkazní prostředky byly v daňovém řízení vyhodnoceny vadně. Argumentace žalovaného se opírá o domněnky a údajné nesrovnalosti v předložených písemnostech a ze zdánlivých rozporností v údajích podaných svědky. Předmětem pronájmu stavebních strojů byly stroje vlastněné K.K. a faktura obsahovala práce odvedené Technologickou a stavební hutí potažmo jejich pracovníků při stavebních pracích a při seřizování, údržbě a čištění strojů. Mezi jednatelem společnosti a vlastníkem strojů byl uzavřen smluvní vztah, jímž vlastník umožnil společnosti užívat jeho stroje jako protislužbu za možnost parkování.

Žalobce prokázal, že fakturovaná služba mu byla poskytnuta. Poukazuje se na jednotlivé důkazní prostředky a podrobný rozpis užití stavebních strojů a nástrojů. Cena je vyčíslena v ceně obvyklé. Přitom bylo vycházeno ze stavebního deníku, jehož správnost potvrdil stavbyvedoucí. V souladu s rozpisem použití stavebních strojů je svědecká výpověď Ing. K. Zjištění žalovaného vychází z nesprávného vyhodnocení skutkového stavu.

Ve stavebním deníku jsou uvedeny veškeré uskutečněné práce, rozpis stavebních prací znázorňuje pronajaté stavební zařízení a počet dnů, kdy s ním bylo pracováno. Tyto podklady jsou v souladu se žalobcovým tvrzením.

K.K. a P.M. neposkytli své stroje zdarma ing. K. či obchodní společnosti, ale stalo se tak za možnost poskytnutí parkování. Tato skutečnost byla žalovaným zhodnocena nesprávně. Nesprávně byla zhodnocena výpověď ing. K. a poskytnutá fotodokumentace.

Žalobce nesouhlasí s hodnocením svědeckých výpovědí. Podotýká, že mezi kontrolovaným zdaňovacím obdobím a výsledkem svědka K. uplynuly více jak 3 roky. I přes nesrovnalosti ve výpovědi tohoto svědka o obstarávání pohonných hmot bylo potvrzeno provádění stavebních prací zúčastněnými subjekty, umístění strojů SDRUŽENÍ KOPI na stavbě a využívání pronajatých strojů žalobcem.

Vyjadřuje se nesouhlas s názorem, že nebylo prokázáno, že společnost Technologická a stavební huť a KOPI nefakturovaly žalobci provedené subdodavatelské práce. To má původ ve vadně hodnocených důkazních prostředcích. Není významné, že smlouva neměla písemnou formu a společnost neměla stroje v obchodním majetku.

Žalobce fakturu řádně uhradil a společnost ji zahrnula do svého účetnictví a zdanila daní z přidané hodnoty a zahrnula do výnosů roku 2012.

V řízení bylo porušeno ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu, žalovaný nedostál povinnosti podle § 92 odst. 5 písm. c) téhož zákona.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v průběhu daňové kontroly vznikly pochybnosti o tom, zda úhrada konkrétní faktury představuje výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Jde tu o to, zda žalobce unesl důkazní břemeno co do prokázání oprávněnosti výdajů podle konkrétní faktury. Prokázání rozsahu plnění je zákonnou podmínkou podle označeného předpisu. Žalovaný připouští, že bylo nesprávně doručováno, avšak toto pochybení bylo zhojeno a rozhodnutí o odvolání bylo doručeno v souladu s § 41 daňového řádu. Rozhodnutí se dostalo do sféry dispozice advokáta a ten měl možnost se s obsahem rozhodnutí seznámit. K žalobnímu bodu o důkazním břemenu a nedostatečném zjištění skutkového stavu se odkazuje na konkrétní části kontrolní zprávy a napadeného rozhodnutí. Tam se popisují pochybnosti, které správci daně ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) zákona vznikly a žalobcem nebyly vyvráceny. K.K. společnost Technologická a stavební huť neznal, nebyl si vědom toho, jaká údržba jeho strojů byla prováděna, kolik hodin byly využívány, kdo nakupoval pohonné hmoty. Ani svědek Ing. L. Technologickou stavební huť neznal, neviděl, že by ing. K. stavební zařízení opravoval, neví, jaké konkrétní stavební zařízení mělo být pronajímáno. ing. K. sdělil, že stroje využívali jejich vlastníci. K. K. a P. M. provedli velkou část prací, zbytek byl proveden Ing. K. a jeho zaměstnanci. Pohonné hmoty nakupoval K. K. a P. M., čištění a údržbu aut prováděl K. K., čištění a údržbu traktorbagru P. M. Opravy stavebních zařízení si prováděli K. K. a P. M. sami. Odlišnosti ve svědeckých výpovědích oslabují věrohodnost těchto důkazů a ve svém souhrnu neosvědčují uskutečnění deklarovaného plnění. Předložené fotografie byly pořízeny v době od 17. 7. 2006 do 23. 7. 2014, v rozhodném období zachycují toliko traktorbagr a autojeřáb společnosti Stavcent a nákladní vozidlo neznámého vlastníka. Podle stavebního deníku měly být bourací a výkopové práce dokončeny k 3. 2. 2012, ale podle vyjádření ing. K. v prosinci 2011. Práce z prosince 2011 a počátku roku traktorbagrem a minibagrem byly fakturovány žalobci K. K. Stavební zařízení uvedené ve stavebním deníku není až na výjimky přiřaditelné konkrétnímu vlastníku. Poukazuje se na markantní rozpory v údajích o počasí. Další nesrovnalosti směřují k době využití jednotlivých stavebních zařízení a je zřejmé, že fakturované údaje nemají odraz ve faktickém stavu, ale vznikly prostou matematickou operací. V průběhu řízení vyvstaly vážné pochybnosti o věrohodnosti provedených důkazních prostředků, pro které bylo uzavřeno, že provedené důkazní prostředky neprokázaly fakturované služby. Připomíná se, že důkazní břemeno ve věci prokázání deklarovaného plnění je na žalobci a jeho důkazní nouzi nelze překlenout logickým úsudkem založeným na alternativním běhu věcí. Žalobce byl vyzván k tomu, aby prokázal, jaké konkrétní stavební zařízení měl od obchodní společnosti Technologická a stavební huť skutečně pronajato, v jakém období a za jakou cenu, v jakém období a za jakou cenu byl na tomto stavebním zařízení prováděn servis a údržba, jaké a v jaké výši byly na tomto stavebním zařízení provedeny opravy. Touto výzvou přešlo důkazní břemeno na žalobce a to žalobce neunesl. Žalovaný dostal požadavkům § 8 odst. 1 daňového řádu, kdy v rámci hodnocení důkazů vyšly najevo zjevné nesoulady v obsahu těchto důkazů a byla narušena jejich hodnověrnost.

Ze spisů finančních orgánů vplynuly následující podstatné skutečnosti.

Dne 13. 3. 2015 byla u žalobce zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012.

Dne 9. 6. 2015 je datována výzva k předložení dokladů a k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně. Bylo požadováno předložit stavební deník na zakázku stavební úpravy, nadstavba a přístavba objektu č.p. 176/II se změnou užívání na pobytové vzdělávací středisko ekologické výchovy a denní rodinné ekovýchovné centrum. Dále

se uvádí, že nárok na odpočet daně na vstupu je dokládán doklady společnosti Technologická a stavební huť, tyto výdaje byly zahrnuty do základu daně z příjmů fyzických osob. Uvádí se předmět plnění podle faktury ze dne 31. 1. 2012, byl uplatněn nárok na daňový odpočet a v přiznání k dani z příjmů fyzických osob byla tato faktura zahrnuta mezi daňové účinné výdaje. Proto bylo žalobci uloženo, aby prokázal, že zdanitelné plnění v uvedené výši přijal a jak jej použil v rámci ekonomických činností. V odůvodnění výzvy k tomuto bodu se uvádí, že byla uzavřena smlouva s občanským sdružením VESPOLEK na konkrétní stavební práce v konkrétním objektu, kde má rovněž sídlo společnost Technologická a stavební huť, která měla žalobci poskytovat služby podle předmětných faktur. K faktuře nejsou připojeny žádné písemnosti, které by blíže konkretizovaly pronajaté stavební zařízení, není zřejmé, jaký servis, údržba, opravy, v jakém období a za jakou cenu měly být provedeny. Poukazuje se na § 92e) zákona o dani z přidané hodnoty, podle kterého společnost Technologická a stavební huť postupovala v jiných případech, kdy fakturovala stavebně montážní práce na zakázce pro občanské sdružení VESPOLEK. Není zřejmé, zda se jednalo o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů za zdaňovací období 2012. Vzhledem k těmto skutečnostem vznikly u správce daně pochybnosti o správnosti údajů o výdajích vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Žalobci se současně dostalo poučení o tom, jaké důkazní prostředky lze k prokázání tvrzení nabídnout.

V předložené kopii stavebního deníku jsou zahrnuty údaje od 31. 10. 2011 do 21. 9. 2012. V denních záznamech stavby se uvádí počasí, například dne 6. 1. 2017 zataženo, + 6 °C, počet pracovníků 7, popis prací, zdivo, osazení překladů, výkopové práce v suterénu, vyvážení výkopu, odvoz sutí, vyjmenovávají se stroje a zařízení, traktorbagr, minibagr, nákladní auto, míchačka, kompresor, pásový dopravník.

Správce daně vyhověl návrhu žalobce na výsledch svědků ve věci pronájmu stavebního zařízení společností Technologická a stavební huť a žalobce byl o termínu výsledku svědků písemně informován. Byl rovněž uvědoměn o změně termínu výsledku svědků. Svědek ing. J.T. působil na stavbě jako technický dozor, název společnosti Technologická a stavební huť neznal, na stavbě byly použity stavební mechanismy, které si pronajal generální dodavatel stavby BETO-S od různých subdodavatelů. Svědek jednal s ing. K., který působil jako zástupce investora občanského sdružení VESPOLEK. Provedené práce předával z 90 % ing. K. Sám fakturoval sdružení VESPOLEK. Svědek vyjmenoval stavební stroje, které byly na stavbě využity, komu patřily, mu nebylo známo, pravděpodobně subdodavatelům dodavatele. Sazby stavebních strojů na svědkem kontrolovaných fakturách byly uvedeny v obvyklých cenách, u bagru se pohybuje okolo 800 Kč za hodinu. Hlavní bourací práce byly prováděny traktorbagrem. Se stavebními stroji viděl pracovat i ing. K. Údaje ve stavebním deníku označil za pravdivé.

Svědka K.K. uvedl, že pro žalobce léta dělá výkopové práce, společnost Technologická a stavební huť mu nebyla známa, jednal vždy s ing. K. a neví, zda společnost Technologická a stavební huť pronajímala stroje sdružení BETO-S. Dané stavby se svědek účastnil, prováděl se svými stroji zemní práce. Činil tak nepravděpodobně, stroje měl na stavbě uskladněné, když ing. K. zavolał, přišel udělat požadované práce, fakturu vystavil ing. K. nebo jeho firmě, přičemž svědek si nebyl jist, zda se o firmu jedná. Na přestavbě daného objektu působil svědek a sdružení BETO-S. Svědek se sdružením spolupracuje několik let a zná zaměstnance. Na stavbě byly využívány stroje společnosti a stroje svědka. Práce objednával u svědka ing. K. a jemu byly práce fakturovány. Svědek stroje pronajímal P. M. a bezúplatně je dával k dispozici ing. K. Ten jej nechával bezúplatně parkovat. Mezi sebou o

tom uzavřeli ústní dohodu. Když něco na strojích rozbili, tak si to opravili. Ing. K. měl stroje svědka k dispozici a mohl je pronajímat. Kdo s nimi pracoval, nakupoval pohonné hmoty a jak byly využívány a jaký servis, údržba a opravy na nich byly provedeny, svědek nevěděl. Pokud stroj pracuje, vyžaduje denní údržbu.

Svědék ing. K., který působí jako jednatel společnosti Technologická a stavební huť uvedl, že tato společnost poskytovala žalobci stavební subdodávky, které si u společnosti objednalo sdružení BETO-S a tomu byly práce předány a fakturovány. Žádné vozidlo společnost v majetku neměla. Společnost měla zvláštní dohodu se SDRUŽENÍM KOPI, sdružení mělo provést nějaké zemní a bourací práce včetně odvozu suti, velkou část prací provedli, ponechali na staveništi stroje z nějakých osobních důvodů a zbytek prací provedl svědek se svými zaměstnanci ve spolupráci se sdružením BETO-S na strojích K. K. a P. M. Společnost provedla bourací a výkopové práce, dodala krov, okna, dveře, elektroinstalaci, pokrytí střechy. K tomu používala zařízení SDRUŽENÍ KOPI. Se stroji pracovali především P. M. a K. K., hlavně do prosince 2011, byla uzavřena ústní dohoda o tom, že stavební stroje tam budou přes zimu parkovat a svědek je bude mít k dispozici. Svědkovi nebylo známo, zda provedené práce K. K. a P. M. někomu fakturovali. Práce na přestavbě objektu č. 176/II v Jindřichově Hradci provádělo sdružení BETO-S se svými subdodavateli, něco společnost Technologická a stavební huť, K. K. a P. M., rozvod elektřiny společnost PARMA. Na stavbě byly kromě jeřábu používány stroje K. K. a Technologické a stavební huti. Sdružení BETO-S společnost Technologická a stavební huť pronajímala své věci a stroje K. K. a P. M. S těmi stroji pracovali pracovníci sdružení BETO-S a K. K. a P. M. Ti nakupovali pohonné hmoty, peníze na úhradu poskytoval svědek. Zemní a bourací práce byly hotové v prosinci, do března byly na staveništi k dispozici stroje podle potřeby. Velké stroje nepotřebují žádnou velkou údržbu, ta se nedělala, musely se čistit, to prováděli nekvalifikovaní zaměstnanci Technologické a stavební huti. Čištění a opravy strojů zajišťovali K. K. a P. M., za jakou cenu společnost Technologická a stavební huť prováděla servis, údržbu a opravy strojních zařízení, svědek nevěděl.

Žalobce předložil správci daně rozpis prací mimo jiné za leden 2012.

Žalobce se dne 29. 10. 2015 seznámil s kontrolním zjištěním, na které žalobce reagoval dne 9. 2. 2016. Návrh na doplnění dokazování byl učiněn 10. 2. 2016. Tento návrh byl vypořádán v úředním záznamu ze dne 10. 2. 2016. Se stanoviskem správce daně k posledně uvedeným podáním se žalobce seznámil dne 9. 5. 2016, kdy byla rovněž projednána zpráva o daňové kontrole. Ta byla žalobci předána.

Ve zprávě jsou uvedeny provedené důkazy a svědecké výpovědi byly vyhodnoceny tak, že neprokazují, že deklarovaný výdaj představuje výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Svědecké výpovědi byly hodnoceny ve vzájemné souvislosti, poukazuje se na zjištěné rozpory a není proto věrohodně prokázáno, že deklarovaný výdaj je výdajem daňově účinným. Předmětem hodnocení byla fotodokumentace a záznamy ze stavebního deníku, rozpis užití stavebních strojů, fakturace K. K. pro sdružení BETO-S. Uzavírá se, že žalobce pochybnosti správce daně o tom, že úhrada faktury Technologické a stavební huti představuje výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, nebyly odstraněny. Žalobce proto postupoval v rozporu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Dne 11. 5. 2016 byl vydán dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2012.

Žalobce v odvolání v podstatě poukázal na vadné hodnocení důkazů, prohlásil, že služby podle daňového dokladu proběhly, tak jak byly ing. K. fakturovány. Zdánlivé rozpory mezi výpověďmi svědků byly správcem daně zneužity, důkazy byly účelově hodnoceny. Strojní vybavení existovalo, bylo dáno na stavbu k dispozici, podnikatelský subjekt má právo uspořádat si své smluvní vztahy tak, jak považuje za rozumné a praktické.

Odvolání bylo projednáno napadeným rozhodnutím, které je odůvodněno tím, že žalobce neprokázal, že služby byly poskytnuty tak, jak bylo deklarováno v daňovém dokladu. Tvrdím, že určité skutečnosti nastaly, není splněna povinnost prokázat v daňovém řízení správnost a pravdivost údajů uvedených v daňovém přiznání. Skutečnosti uvedené ing. K. jsou samy o sobě nepravděpodobné a v rozporu s dalšími správcem daně zjištěnými skutečnostmi. Svědek vyjádřil, že K. K. a P. M., kteří v daném období především na strojích pracovali, provedenou práci nikomu nefakturovali, což je nepravděpodobné a odporuje základnímu cíli podnikání. Není pravděpodobné, že stroje, které jim sloužily k podnikatelské činnosti, zdarma poskytli ing. K. a následně s nimi zdarma pracovali pro sdružení BETO-S, kterou dobře znali. K. K. a P. M. společnosti BETO-S práce fakturovali a většinu prací na stavbě provedli. Svědecké výpovědi byly porovnány a pro vzájemnou rozpornost, nekonkrétnost a obecnost je nebylo možno označit jako důkazní prostředky, jimiž je věrohodně prokázáno, že žalobce přijal fakturované služby. Není prokázáno, za jakou cenu bylo zařízení pronajato a služby prováděny. V rozpisu prací je vyčíslena obvyklá cena účtovaná za pronájem strojů a zařízení nezávislou firmou. Žalobce však měl prokázat poskytnutí služby a jaké konkrétní zařízení společnost žalobci skutečně pronajala, v jakém období, za jakou cenu, za jakou cenu byl prováděn servis a údržba. Úhrada závazku nepostačuje sama o sobě k prokázání, že jedná se o daňově uznatelný výdaj. Nebylo prokázáno, že kromě prací, které pro žalobce provedli K. K. a P. M., bylo jejich strojní zařízení používáno v rámci nájmu společnosti Technologická a stavební huť. Žalobce nebyl schopen předložit jediný konkrétní důkaz o tom, o jaké stavební zařízení se skutečně jednalo, kdy, za jakou cenu a v jakém období mělo být pronajato a za jakou cenu, v jakém období a jaký konkrétní servis, údržba a opravy byly prováděny. To nenasvědčuje reálnosti poskytnutí této služby. V dané věci žalobce neprokázal, za co konkrétně vynaložil fakturovanou částku, za jaké konkrétní služby a v jakém rozsahu a že mu tyto služby byly skutečně poskytnuty.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Namítaná vada spočívající ve vadném doručení napadeného rozhodnutí, kdy žalobci bylo doručováno přímo, přestože ten byl zastoupen, byla žalovaným odstraněna tím, že žalobci bylo řádně doručeno. Byla-li vada v doručení napravena, přičemž tato vada neměla žádný dopad do žalobcových práv, jestliže ten se s napadeným rozhodnutím obeznámil, ať již z písemnosti jemu doručené přímo či písemnosti doručené zástupci. Byla-li vada v doručení napravena, pak tu nejde o zásah do žalobcova práva na spravedlivý proces.

Žalobní tvrzení o tom, že správce daně neunesl důkazní břemeno k prokázání svých pochybností, nemá opodstatnění. Žalobci byla adresována výzva k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně. Tato výzva se vztahovala právě k výdaji za služby, které žalobci měla poskytnout společnost Technologická a stavební huť. Pochybnosti správce daně jsou vyjádřeny v odůvodnění výzvy, kde se poukazuje na označení předmětu na konkrétní faktuře, postrádá se zakázkový list či jiná bližší konkretizace pronajatého stavebního zařízení, není zřejmé, jaký servis údržbu, opravy, v jakém období a za jakou cenu

měly být provedeny. Jestliže správce daně označil jediný údaj, který měl k dispozici, označení předmětu plnění ve faktuře, za nedostatečně konkrétní, nepodložené jinými listinami, pak zcela dostál požadavkům podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, protože označil pochybnosti, které má o průkaznosti a správnosti konkrétní faktury, kterou žalobce zahrnul do daňově účinných dokladů. Na základě nekonkrétně označeného předmětu plnění ve faktuře nepodloženého dalšími listinami nelze učinit úsudek o tom, zda deklarované plnění se reálně uskutečnilo a představuje výdaj splňující požadavky § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Pochybnosti správce daně o tom, co mělo být předmětem plnění společnosti Technologická a stavební huť a z jakých okolností správci daně vyplynuly, jsou z výzvy uplatněné podle § 92 odst. 4 daňového řádu jednoznačně seznatelné. Jiné důkazní prostředky kromě uhrazené faktury k dispozici správci daně žalobce nepředložil, v důsledku čehož nebylo možno učinit úsudek o tom, jaké služby, v jakém rozsahu, v jakém období měla společnost žalobci poskytnout. To vyplývá z odůvodnění výzvy, není tu pouhý odkaz na obecně pojatý předmět faktury či chybějící zakázkové listy. Postrádá se konkretizace pronajatého stavebního zařízení, není zřejmé, jaký servis, údržba, opravy, v jakém období, za jakou cenu měly být provedeny. Formulací výzvy a jejího odůvodnění správce daně své důkazní břemeno unesl a skutečnosti zakládající pochybnosti o tom, že daný účetní doklad není dostatečně průkazný, ve výzvě vyjádřil. Soud proto žalobcem napadenou výzvu považuje za zákonu zcela odpovídající.

Žalobci z této výzvy bylo známo, o čem vznikly pochybnosti a co je na něm, aby prokázal, tak jak požaduje § 92 odst. 3 daňového řádu.

Žalobce předložil v průběhu daňové kontroly kopii stavebního deníku a fotografie zachycující stavební stroje, avšak z těchto podkladů nelze zjistit, komu stroje patřily a který subjekt s těmito stroji v konkrétním zdaňovacím období pracoval a poskytoval služby žalobci. Stavební deník byl finančními orgány hodnocen a byl učiněn závěr, že zápisy v tomto deníku neprokazují, že fakturované služby poskytla společnost Technologická a stavební huť. Stroje a zařízení na stavbě jsou pouze vyjmenovány, uvádí se počet pracovníků, ti nejsou jmenovitě uvedeni a nelze je tudíž přiřadit ke konkrétnímu subdodavateli. Nevěrohodnost údajů obsažených ve stavebním deníku správce daně dále dovodil ze skutečnosti, že údaj o počasí v ten který den rovněž neodpovídá tomu, co lze ověřit podle zápisů meteorologické služby. Ani fotografie zachycující stavební stroje nelze přiřadit ke službám dodávaným žalobci, jestliže není zřejmé, kdo a kdy, v jakém rozsahu s těmito stroji pracoval. Nutno poznamenat, že zemní práce vykonávané s daným stavebním zařízením a stroji žalobci fakturoval rovněž K.K., což je zřejmé z neveřejné části spisu vztahující se právě k označenému daňovému subjektu. Předložením stavebního deníku a fotografií proto žalobce své důkazní břemeno neunesl.

Žalobce byl s kontrolním zjištěním seznámen a v této fázi daňové kontroly nebylo zapotřebí vydávat pro žalobce další výzvy ve smyslu § 92 daňového řádu. Z výsledku kontrolního zjištění je zřejmé, že pochybnosti správce daně přetrvaly a žalobcem nabídnutými důkazy nebyly odstraněny. Argumentace ustanovením § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu v souvislosti s kontrolním zjištěním není namístě, protože tyto pochybnosti byly zcela dostatečně vyjádřeny ve výzvě z 9. 6. 2015 a důkazní břemeno bylo právě v souladu s § 92 odst. 3 zákona na žalobci a ten je v průběhu daňové kontroly do okamžiku seznámení s výsledkem kontrolního zjištění neunesl, protože neprokázal, že k plnění deklarovanému danou fakturou reálně došlo. Oporu ve spise nemá žalobní tvrzení o tom, že správce daně nikterak jasně nevyjádřil své pochybnosti o stavu věci. V kontrolním zjištění, ve zprávě jakož i v napadeném rozhodnutí se uvádí zjištění vyplývající z jednotlivých důkazů, například

svědeckých výpovědí, hodnotí se předložené písemnosti, poukazuje se na jednotlivé rozpory. Pro věc je podstatné, že pochybnosti vyjádřené ve výzvě přetrvaly po celou dobu trvání daňové kontroly, žalobce byl seznámen s tím, jaké tu jsou pochybnosti a dále s tím, že tyto pochybnosti zůstaly neodstraněny. Soud proto neshledal, že správce daně nedodržel své důkazní břemeno v průběhu daňové kontroly, tak jak se ho dovolává žalobce.

Jestliže tu takové vady řízení nejsou, pak žalovaný nemohl tvrzenou vadou své rozhodnutí zatížit a nejde proto o rozhodnutí nezákonné.

Skutkové zjištění o tom, že není prokázáno, za jaké konkrétní služby a jakého rozsahu měla být konkrétní částka uhrazena a zda služby byly skutečně poskytnuty, má oporu ve spisové dokumentaci. Zjištění správce daně nevychází z domněnek, ale opírá se o hodnocení důkazů. Vedle kopie stavebního deníku, fotodokumentace a rozpisu prací vyslechl správce daně svědky, ing. K., který je jednatelem společnosti Technologická a stavební huť a působí též jako osoba samostatně výdělečně činná, K.K., kterému vlastnicky náleží strojní zařízení a ing. L., který působil jako technický dozor investora. Hodnocení důkazů odpovídá požadavkům 8 odst. 1 daňového řádu a úsudek o tom, že těmito důkazy není prokázáno, jaké konkrétní služby, ať již pronájem, servis a opravy těchto strojů, v jakém rozsahu a kdy měly být poskytnuty, je logický a odpovídá výsledkům dokazování. Argumentace nesrovnalostmi mezi výpověďmi jednotlivých svědků je pak zcela namístě, protože touto argumentací se dokumentuje, z jakých důvodů správce daně a žalovaný nepovažuje tvrzení žalobce těmito důkazy za prokázané. Jak již soud uvedl, stavebním deníkem, tak jak byl veden, nelze rovněž tvrzení žalobce o konkrétních službách prokázat, což platí i o rozpisu užití stavebních strojů.

Stroje a zařízení, které měla žalobci působícímu ve sdružení pronajmout a servisovat společnost Technologická a stavební huť patřilo K.K., který ve shodném časovém období výkopové a zemní práce žalobci fakturoval. Shodné tvrzení svědků ing. K. a K. K. o uzavřeném smluvním vztahu nepostačuje pro prokázání, že fakturované služby a v tvrzeném rozsahu byly společností Technologická a stavební huť reálně poskytnuty. K prokázání fakturovaných služeb rovněž nepostačuje, že na stavebních pracích se měly podílet další subdodavatelé. Zůstalo neprokázáno, které konkrétní služby, kdy, za jakou cenu, v jakém rozsahu měly práce vyjádřené v předmětu faktury provést. Za této důkazní situace je proto zcela správné zjištění finančních orgánů o tom, že poskytnutí služeb v tvrzeném rozsahu podle konkrétní faktury prokázáno není, a tudíž daný nárok nespĺňuje požadavky daňově účinného výdaje.

Důkazními prostředky, kterých se žalobce dovolává na straně 3 žaloby, není prokázáno, že fakturované služby se reálně uskutečnily, tak jak uvádí se v daňovém dokladu. Ve faktuře je předmět plnění uveden pouze obecně, o stavebním deníku a fotodokumentaci pojednal soud v předchozí pasáži rozsudku. Podrobný rozpis užití stavebních strojů rovněž neprokazuje, že právě v takto tvrzeném rozsahu byly stroje poskytnuty a servisovány společností Technologická a stavební huť. Poskytnutí plnění, jeho rozsah, dobu a cenu neprokazují ani svědecké výpovědi. Důkaz v podobě rozpisu užití stavebních strojů byl hodnocen finančními orgány a soud se ztotožňuje s názorem, že tato písemnost není způsobilá prokázat, že služby byly fakticky poskytnuty, tak jak byly fakturovány. Především je zapotřebí uvést, že dané práce se měly uskutečnit v zimním období, práce každého ze strojů je stanovena v rozsahu 8 hodin, přičemž z fakturace K.K. pro žalobce plyne, že i on a P.M. v tomto období se svými stroji pro žalobce pracovali a práce mu fakturovali. Cena služby pak byla vypočtena v obvyklých cenách, za jaké se dané strojní

zařízení pronajímá. Není tudíž vůbec zřejmé, jakým matematickým způsobem společnost Technologická a stavební huť k fakturované částce došla a není tu ani žádný podklad, podle kterého by žalobce mohl správnost tohoto výpočtu ověřit. V kontrolní zprávě se pak poukazuje na další okolnosti, z nichž je dovozováno, že rozpisem nelze reálnost plnění prokázat. Například se jedná o hodnocení práce strojem UNC.

Podrobný rozpis užití strojů byl pořízen podle záznamů ze stavebního deníku. Ten však obsahuje pouze výpočet strojů, které byly na staveništi využity, avšak není zřejmé, kdo s těmito věcmi pracoval, tím spíše za situace, kdy toto zařízení vlastnický náleželo K.K. a ten pro žalobce dodával zemní a výkopové práce a jemu je fakturoval. Na těchto strojích dále pracoval P. M. Z údajů o strojním zařízení a počtu pracovníků na stavbě nelze spolehlivě usoudit o tom, který subjekt zemní a výkopové práce prováděl. Vystává tu též pochybnost o správnosti údajů obsažených ve stavebním deníku vzdor tomu, co uvedl svědek ing. L., jsou-li tu rozpory v údajích o počasí, které byly v průběhu daňové kontroly shledány jako nesprávné. Nutno poznamenat, že svědek působil jako technický dozor investora a jak sám uvedl, na stavbu denně nedocházel, každý týden měl kontrolní dny a ty byly uzpůsobeny postupu prací a v zimním období byly přerušovány klimatickými vlivy. Poznamenává se, že právě klimatické vlivy byly vzaty v úvahu při úsudku o možném rozsahu využití strojního zařízení v zimním období. Z fakturace K.K. pak plyne, že on a P.M. v této době nikdy v rozsahu 8 hodin nepracovali.

Dovolává-li se žalobce svědecké výpovědi ing. K. o přesném výpočtu stavebních strojů, pak soud připomíná, že tento svědek vůbec nekonkretizoval kdy a v jakém rozsahu, které ze zařízení měla jeho společnost pronajmout žalobci, to není způsobitelné prokázat ani prve uvedený rozpis užití stavebních strojů a fotodokumentace tyto stroje zachycující. Pronájem věcí ve vlastnictví Technologické a stavební huti žalobci není v období, za které bylo fakturováno, prokázán. Svědek ing. K. nikterak nekonkretizoval, které věci měl v tomto období žalobci pronajmout, ani konkrétně neuvedl, jaké práce a kdy měl pro žalobce vykonat.

K další žalobní argumentaci nezbyvá než zopakovat, že rozpisem použití stavebních strojů není reálné splnění fakturovaných služeb prokázáno a nepostačuje pro ten účel ani výpověď svědka ing. K. Nehodnověrností jeho výpovědi se žalovaný zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí a hodnocení tohoto důkazu odpovídá obsahu spisové dokumentace.

Technologická a stavební huť fakturovala žalobci přesně specifikovanou částku a pro takový výpočet měla mít v době vystavení faktury podklady. Jestliže žádné podklady nemá, žalobce si správnost výpočtu neověřil a není prokázáno, že služby byly reálně poskytnuty, pak žalobce nesplnil svou povinnost prokázat, že jeho tvrzení o daňovém výdaji je správné. Nedostatek důkazních prostředků nelze nahradit úvahou o tom, zda by bylo možno stavební práce dokončit. Je prokázáno, že subdodavateli žalobce dodávající výkopové a zemní práce byli K.K. a P.M., ti provedené práce žalobci fakturovali. Provedenými důkazy však není prokázáno, jaké stroje, jaké servisní práce, v jakém rozsahu, v kterém období a za jakou cenu poskytla plnění žalobci společnost Technologická a stavební huť.

Je-li na straně 6 žaloby v závěru bodu III. D citováno z napadeného rozhodnutí, je třeba připomenout, že jedná se o jeden z argumentů, pro který je výpověď ing. K. hodnocena tak, že neosvědčuje fakticitu dodaného plnění ve fakturovaném rozsahu. V této pasáži napadeného rozhodnutí bylo reagováno na jednu z odvolacích námitek.

Vztahem mezi stavebním deníkem a rozpisem stavebních prací má být doložen vztah mezi množinou veškerých prací uskutečněných v daném období a množinou těch, které vykonal žalobce. Ze spisu plyne, že žalobce ve sdružení BETO-S byl generálním dodavatelem konkrétní stavby a k zajištění této zakázky využíval subdodavatele. Ve stavebním deníku je však uveden pouze výčet strojů využitých na staveništi a počet pracovníků. Stavebním deníkem proto nelze prokázat existenci prací, které měla pro žalobce poskytnout společnost Technologická a stavební huť. Pro ten účel nepostačuje ani rozpis stavebních prací, který uvažuje s využitím každého ze zařízení podle stavebního deníku v rozsahu osmi hodin vzdor tomu, že v tomto období s těmito stroji pracovali též K.K. a P.M., přičemž ti nikdy žalobci nefakturovali práce v rozsahu osmi hodin, protože se jednalo o zimní období ovlivněné počasím, kdy docházelo k přerušení práce, což ostatně potvrdil svědek ing. L. Důkazními prostředky předloženými správcí daně proto žalobce neprokázal fakticitu deklarovaného plnění.

V dalším žalobním bodu se žalobce v podstatě dovolává nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro vnitřní rozpornost. Tu však soud neshledal. Náhled finančních orgánů na tvrzení o bezplatném přenechání strojního zařízení jako protihodnotu možnosti parkování těchto strojů na staveništi jako nevěrohodný odpovídá tomu, že žádný z účastníků tvrzené ústní smlouvy se nebyl schopen vyjádřit k rozsahu pronájmu těchto strojů, jsou tu rozpory v zajišťování servisu a opravy strojů. Proto je hodnocení těchto důkazů správné.

V odstavci druhém na straně 7 žaloby se cituje věta ze strany 5 napadeného rozhodnutí, kterou je reagováno na výpověď svědka ing. K. o tom, že ten se domníval, že K.K. a P.M. provedenou práci nikomu nefakturovali. Takové vyjádření svědka by skutečně znamenalo, že pracovali zadarmo, což postrádá rozumné vysvětlení. Na straně 8 napadeného rozhodnutí je pak reagováno na to, co uvedl svědek K. k rozsahu prací provedených K.K. a P.M. a práce, kterou měla dodat společnost Technologická a stavební huť. V této části odůvodnění je vypořádávána odvolací námitka o tom, že velkou část prací provedl ing. K. sám se svými zaměstnanci na strojích K.K. a P.M. Hodnotí se proto rozsah prací provedených vlastníky strojů, přičemž se opakuje, že ing. K. neměl povědomost o tom, že vlastníci strojů provedené práce někomu fakturovali, přičemž nebyla to společnost Technologická a stavební huť, které by K.K. a P.M. fakturovali. Mezi vypořádáním obou odvolacích námitek se zřetelem k tomu, co uvedl svědek ing. K., tu proto žádné rozpory nejsou, přičemž pro věc je podstatné, že tu není žádný důkaz, který by prokazoval fakticitu tvrzeného plnění. Jde tu o hodnocení výpovědi svědka ing. K., hodnocení této výpovědi je logické. Pro důvody tvrzené v této části žaloby proto rozhodnutí nepřezkoumatelné není.

Výpovědi svědka ing. K. nebylo především konkretizováno, jaké služby v jakém rozsahu, za jakou cenu měly být žalobci poskytnuty. Popis stavu, tak jak jej svědek popsal, neprokazuje právě fakticitu služeb fakturovaných společností Technologická a stavební huť. Vypořádání rozporů ve vztahu k dalším svědeckým výpovědím je pak využito pro účely hodnocení věrohodnosti tvrzení svědka o tom, že služby byly žalobci poskytnuty. Detailní rozbor jednotlivých otázek a odpovědí nebylo zapotřebí provádět, jestliže svědek nebyl schopen zcela konkrétně uvést, co bylo předmětem plnění pro žalobce.

Fotodokumentace byla hodnocena v souvislosti s dalšími provedenými důkazy, přičemž především z těchto důkazů nevyplývá, které stroje, kdy, v jakém časovém rozsahu měly pro žalobce provádět stavební práce, kdy, v jakém rozsahu byly prováděny servisní a opravárenské práce. Právě taková činnost pro žalobce byla předmětem fakturace a tyto práce, jejich cena, jejich rozsah, měly být v řízení prokázány, což se však nestalo. Zjištění

finančních orgánů o tom, že žalobce neprokázal fakticitu jím uhrazeného plnění, je proto správné.

Správce daně a shodně žalovaný shledali, že svědeckými výpověďmi nebylo prokázáno faktické plnění, které mělo být žalobci poskytnuto společností Technologická a stavební huť. Jak již soud uvedl, takové hodnocení důkazů považuje soud za správné a odpovídající výsledkům dokazování. Odkaz žalobce na to, co uvedl žalovaný o svědecké výpovědi K.K. na straně 6, představuje jeden z argumentů svědčící pro zjištění, že žádný ze svědků hodnověrně neprokázal, že by společnost Technologická a stavební huť pronajímala žalobci stavební zařízení. Pro ten účel žalovaný porovnával svědecké výpovědi a mezi tím i výpověď svědka K. Výsledky svědků ing. K. i K.K. navrhl žalobce za účelem prokázání fakticity deklarovaného plnění. To se však prokázat nepodařilo svědeckou výpovědí ing. K. ani K.K. Není rozhodné, zda K.K. byl účastníkem smluvního vztahu mezi žalobcem a společností Technologická a stavební huť, jemu patřily stroje, na stavbě se pohyboval a především byl žalobcem navržen jako svědek v zájmu prokázání žalobcova tvrzení.

Argumentace rozporů mezi svědeckými výpověďmi pak posloužila k hodnocení tomu, jsou-li svědecké výpovědi věrohodné a prokazují-li tvrzení žalobce o deklarovaném plnění. Časový odstup mezi výsledkem svědka a okamžikem fakturace může mít vliv, avšak pro souzenou věc je podstatné, že svědek svou výpovědí neprokázal, že žalobce skutečně přijal fakturované služby. Jde k tíži daňového subjektu, že ten nemá žádnou dokumentaci, kterou by byl schopen přijetí služby prokázat. Mezi účastníky nebyla uzavřena písemná smlouva, není tu žádný podklad pro fakturaci u žádného z obou smluvních účastníků ani jiný důkaz, jímž by bylo možno spolehlivě osvědčit, že plnění reálně nastalo. Přitom jde o fakturaci v poměrně vysoké částce a lze předpokládat, že subjekt, který je k fakturaci povinen, bude mít zájem zkontrolovat, je-li fakturováno správně. Daňový subjekt stíhá povinnost prokázat, že je správné to, co tvrdí v daňovém přiznání a nemá-li pro prokázání správnosti svých údajů dostatečné podklady, pak se dostane do důkazní tísně. Právě to se v projednávané věci stalo. Obecné tvrzení o tom, že na stavbě byly prováděny stavební práce, nacházely se tam stroje ve vlastnictví K.K. a P.M., případně další stavební zařízení nepostačuje, stejně jako nepostačuje obecné konstatování o tom, že žalobce využíval pro svou činnost pronajaté stroje.

Faktury vydané pro žalobce společností Technologická a stavební huť a sdružením KOPI jsou v evidencích žalobce vedeny a nelze souhlasit se žalobním tvrzením o tom, že s evidováním těchto faktur v účetních podkladech žalovaný nesouhlasí. Na straně 7 napadeného rozhodnutí je vypořádána konkrétní odvolací námitka, uvádějí se důvody, pro které není prokázáno, že plnění fakturované společností Technologická a stavební huť se uskutečnilo tak, jak je v daňovém dokladu deklarováno. Plnění přijaté od SDRUŽENÍ KOPI (K.K. a P.M.) není zpochybněno a uvádí se, že strojní zařízení patřící K.K. bylo na stavbě užíváno. Sdružení, jehož byl žalobce členem, také přijalo od K.K. faktury za provedené výkopové a zemní práce. Úsudek o tom, že plnění fakturované společností Technologická a stavební huť se neopírá pouze o to, že mezi smluvními účastníky nebyly uzavřena žádná písemná smlouva, ale současně se poukazuje na další okolnosti, které činí tvrzení o poskytnutí fakturovaných služeb nevěrohodným. Poukazuje se na to, že se jedná o službu vysoké hodnoty, ke které není jediný konkrétní důkaz o tom, jaké stavební zařízení mělo být pronajato, kdy, za jakou cenu, kdy za jakou cenu byl proveden jaký konkrétní servis, údržba a opravy. Právě pro chybějící konkrétní důkazy bylo uzavřeno, že není prokázáno tvrzení žalobce o tom, že plnění se uskutečnilo právě tak, jak uvádí se v daňovém dokladu. Právní úprava soukromého práva nepředepisovala písemnost smlouvy o pronájmu věcí, avšak

za situace, kdy tu není žádná dokumentace písemné povahy k poměrně vysoké zakázce, se daňový subjekt může dostat do důkazní nouze při prokazování reálného plnění podle ústně uzavřené smlouvy. Kromě toho tu není jediný důkazní prostředek, který by přijetí služeb obecně označených v předmětu faktury spolehlivě prokázal. Není-li prokázána fakticita fakturovaného plnění, pak uplatněný výdaj není ve smyslu požadavků § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů daňově účinný.

Na úsudku o tom, že nebylo prokázáno faktické přijetí fakturované služby, a tudíž danou fakturovanou částku nelze uznat jako daňově účinný výdaj, nemůže změnit nic ani skutečnost, že společnost Technologická a stavební huť daňový doklad zahrnula do svého účetnictví a podrobila zdanění. Tím však není prokázáno, že podle údajů deklarovaných v konkrétní faktuře bylo reálně plněno.

Se zřetelem k požadavkům § 8 odst. 1 daňového řádu na hodnocení důkazů není finančním orgánům co vytknout. Správce daně i žalovaný podrobně zhodnotili provedené důkazy a právě rozpory zjištěnými v jednotlivých svědeckých výpovědích, případně v návaznosti na další důkazy, například stavební deník vysvětlili, z jakých důvodů konkrétním důkazem není prokázáno, že faktické plnění podle daňového dokladu nastalo. V žalobě se konkrétně neuvádí, které skutečnosti jsou nesporné, a úkolem soudu není za žalobce takové skutečnosti domýšlet.

Jak bylo uvedeno v předchozí pasáži rozsudku, správce daně povinnosti ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu dostál a pochybnosti o pravdivosti údajů uvedených v konkrétní faktuře přetrvávaly po celou dobu řízení. Naopak v řízení nebylo provedenými důkazy prokázáno, že faktické plnění podle faktury nastalo. Byl to žalobce, kdo se dostal do důkazní nouze, jestliže nebyl schopen žádným konkrétním důkazem prokázat fakticitu plnění podle faktury vystavené společností Technologická a stavební huť. Výpovědi svědků byly v obou stupních řízení zhodnoceny tak, že fakturované plnění neprokazují a jak již soud uvedl, toto zjištění odpovídá obsahu spisové dokumentace. Jestliže svědecké výpovědi nepotvrzují zcela konkrétně, jaké služby, v jakém rozsahu, za jakou cenu, v jakém období měly být žalobci poskytnuty, pak takové svědecké výpovědi se nestávají důkazními prostředky a tvrzení žalobce není jimi prokázáno. V té souvislosti ve vztahu k argumentaci tím, že na finančních orgánech bylo, aby tvrzení svědků vyvrátily, soud připomíná důkazní břemeno daňového subjektu podle § 92 odst. 3 daňového řádu.

Hodnocení důkazů, jimiž fakticita plnění prokázána není, je proto zcela správné. Jestliže žalobce uplatnil konkrétní daňový výdaj, pak bylo na něm, aby prokázal, že takový výdaj má odraz v reálném plnění. To se však žalobci nepodařilo. Žádný právní předpis pak správci daně neukládá hledat jinou variantu skutkového stavu. Argumentace konkrétním rozsudkem Nejvyššího správního soudu není na souzenou věc přílehlavá, protože v té věci byly shledány nesrovnalosti mezi některými důkazními prostředky. V souzené věci však chybí konkrétní důkazy, kterými by byla prokázána fakticita fakturovaných služeb.

Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný vypořádal jednotlivé odvolací námitky, což učinil na podkladě spisové dokumentace. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahu spisu odpovídá a nelze proto dovodit, že žalovaný postupoval tak, že převzal argumentaci správce daně.

Soud proto shrnuje, že žalobou vytýkané vady procesní povahy neshledal. Skutkové zjištění o tom, že nebyla prokázána fakticita plnění deklarovaného daňovým dokladem,

má oporu v hodnocení provedených důkazů, které je souladné s požadavky daňového řádu a je logické. Jestliže nebylo prokázáno, že plnění reálně nastalo, pak podmínky pro uplatnění daňového nákladu podle konkrétní faktury ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nebyly splněny.

Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 14. června 2017

předsedkyně senátu:
JUDr. Věra B a l e j o v á v.r.

za správnost vyhotovení:
Zdeňka Soukupová